

Brtník se zaseknul v práci, což jsem zjistila při odemykání dveří, do kterých ta blbka naskakovala hlavou.

Inu tak přehodnotíme program a půjdeme po delší době hromadně do polí fšici tři. A ač si teď v civilizaci vystačíme bez krámu, vezmeme ho s sebou jako tu pojistku. No a šlo se. Tali se snažila ovládat a být ovladatelná hlasem. Nechala jsem jí její obligátní chvílku u rybníčků a pak jsme zamířili kolem samošky směr pole. Jevila se v tu chvíli jako zjevená, tak jsem jí cvakla pro jistotu na vodítko. Právě proto, že jsme šli tři a neměla jsem na ni tak volný ruce, jako když jdeme jen spolu. U kláštera mi udělala radost. To už byla odepnutá a šili s ní všichni čerti, aby si vypálila vpřed. Zkusmo jsem změnila tón hlasu z přísného a důsledného do domlouvacího. A ona k mojí velkým radosti do toho nepíchla vidle, jak bývá jejím zvykem. Bylo na ní vidět, jak to s ní cuká a jak moc, moc, moc ráda by vypálila vpřed do prostoru a pak do podrostu. Ale..... □ zdařilo se jí ovládnout se a pohybovat se v mojí blízkosti . A to dokonce, což pro ni muselo bejt už úplný mučení , se s náma spořádaně vrátila jakej kus zpátky k psímu koši na bobky, kam jsem musela vyhodit Rumoušův výkon dne.

Pak se stejně disciplinovaně pohybovala v mojí blízkosti, než jsme došli úplně k polím a dokonce, když se rozletěla vpřed, zareagovala hezky na písknutí píšťalkou. Hmm, to bylo příjemný překvapeníčko. Párkrát jsme si na začátku polí hodili míček, ale na obou bylo vidět, že by radši šli prozkoumávat to pole. Nezajímala je ani právě se přiřítivší vižlajda Lara. Pekli na ní oba dva. Tak dobře, jde se, ale podle mých pravidel. Takže se nelítalo jen tak bezhlavě, ale organizovaně a se snahou o trochu ohařiny. Tali to sice viděla trochu jinak, leč měla smůlu. Tady jsem musela trochu přitlačit na pilku a zásadně si trvat na svém, ale šlo to.

Pak jsme se pustili do toho, že se bude pracovat trošku na ovladatelnosti ve větší vzdálenosti a tam jsem musela dvakrát písknout na krám, abych se připomněla, že existuju a že bylo voláno. Když jsme přešli do druhé části pole, kde je řepka, udělala mi Tali radost. Nejen že tam už měla zvukovody krásně zprůchodněný, ale! Když zvedla hejno křepelek, tak se ani nehla! Nevyrazila ani o centimetr a to bez povelu. Nooo, to si vysloužila hodně moc odměn, ale hodně moc.

Došli jsme na konec pole a na plácku pod hřbitovem jsme se pustili do hraní s troškou toho cvičení. Vytáhla jsem balonky. Neházelo se jen tak, ale házelo se s odložením a následným hledáním. Trošku jsem se trénovala i já. Abych nebyla velmi, velmi protivná. Neb v

momentě, kdy Tali hledala a Rumíček byl odloženej k němu napochodovala jakási madam s bretaňským ohařem na vodítku a jala se ho tam otravovat. Rumíček je sekáč, takže to dal. A já to taky dala, neřekla jsem paní nic z těch ošklivých věcí, který mě napadaly ☹☹. O něco později dorazila sousedka Katka s kočárkem a labroškama Ebbinkou a Ketty, kterážto je stejně švihlá do makovice jako Taliprčka. Evidentně chtěla s Tali vyrábět nějaký krávovinu, ale ta měla důležitější práci - musela se cpát spadanejmá špendlíkama. O kus dál jsem narazila na další keřík špendlíků a tam jsme se chvíli zasekli, protože jsme se do hodování pustili všichni tři. Tali jsem ukázala spodní dostupný patro a tak si trhala sama. Já se dělila s Rumíčkem. On si sice taky umí natrhat, ale dává přednost tomu býti obsloužen. Tali se radši zapne do módu sklízecího kombajnu a jede a jede....

Jednou z polních pěšin jsme pak šli dál a já si stále vystačila jen s hlasem. I když teda - mluvit, a to občas hlasitě, musíte furt a furt. Jinak ji máte v kšá kdesi v nedohlednu. Ale tak pokrok to je, to ne že ne. Za cyklostezkou jsem zase spustila trochu ohařiny a všichni tři jsme zalezli do vysoký stařiny. Prolezli jsme to tam a došli do předposlední části polí. Tam jsem zkusila, jestli si nás Tali dokáže hlídat, ale nepochodila jsem. Kdybych nezavolala a dokonce se nemusela připomenout písknutím na krám, byla by kdesi v neznámých dálavách. Pokračovali jsme dál uzoulinkou pěšinku a já to po nějaký době zbaběle otočila, neb to všude bylo zdatně rozrytý od prasat a oba ohařici větřili s vysokým nosem. Zavelela jsem ústup a vrátili jsme se o kus zpátky a tam se napojili na "hlavní" pěšinu, která vede okrajem pole. Na jeho konci v příhodným terénu jsem pískla změnu směru a ohařiska poslušně odbočili. A tam mi Tali zase udělala radost. Rumíček zvednul bažanta a ona poslechla a zůstala. Pak to tam museli oba důkladně prorejdít a to už jsme byli na myší louce. Došlo trošku na míčkohraní, ale to hlavně s Rumíčkem, Tali potřebovala zkoumat. Když jsem ale vymyslela schovávání míčků do usušených pruhů trávy, zapojila se taky. Jo tohle je baví oba a taky se pěkně snažili.

Já se pak bezeslov vydala už směr domů a Rumíček mě přirozeně následoval. Tali měla plný ruce počítání myší a tak náš odchod nezaznamenala. Je to tam přehledný, tak si člověk může tohle lajsnout. Jakmile ale zjistila, že jsme daleko, vypálila bez zavolání za námi. Pro hrooomadu odměn-pochopitelně a mou hlasitou radost.

A při odchodu z polí, v úplným závěru mi udělala radost přímo obří. Co obří!! VELEOBŘÍ!! Je tam takový plácek vysekaný trávy, který je ze tří stran obklopen stařinou, plnou šípkových

